உதயதாரகை—MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH, AT TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

௰௨ம். புத்தகம், சஞ்சி. ௨௨.] ௲௮௱௫௰௨ம் ௵. கார்த்திகைமீ. ௨௫. வியாழக்கிழமை.—Thursday, November 25, 1852. [Vol. XII. No. 22.

[Christianity among the Jews.]

சுவிசேஷ பிரபலவிளக்கமென்னும் பத்திரிகையிலிருந்தெடுக்கப்பட்ட சங்கதிகள்.

யூதச் சனங்களுக்குள்ளே இரட்சிப்பின் அறிவு பரவிவருவதைக் காட்டியது.

சில வருஷத்துக்கு முன்னே வேத புத்தகத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் அதை மிகவும் வெறுத்துத் தள்ளின யூதர்கள் இப்பொழுது பழய ஏற்பாட்டையும் புதிய ஏற்பாட்டையுஞ் சந்தோஷமாய்க் கேட்டு வாங்கிக்கொள்ளுகிருர்கள். போலாந்து தேசத்திலுள்ள உவார்சா என்னும் பட்டணத்து யூதர்கள், உருசியா தேசத்திலுள்ள தங்கள் சிநேகிதர்கள் வேதபுத்தகத்தை ஆராயும்படியாக அதில் அனேகம்பிரதிகளை விலைக்கு வாங்கி அனுப்பி வருகிருர்கள். மற்ற இடங்களிலுள்ள யூதர்களும் வேதபுத்தகத்தைப் பிரியமாய் வாங்கி வாசிக்கிருர்சள். இப்படி அவர்களில் அநேகர் அதை வாசிக்கத் தொடங்கி இருக்கிறதினுலே அவர்களுச்குப் போதுமான புத்தகங்களைக் கொடுக்கிறது பிரயாசமாய் இருக்கின்றது. போனவருஷத்தில் அவர்களுக்குள்ளே விற்கப்பட்ட வேத புத்தகங்களுக்கு விலை, ஐயாயிரம் ருபாய்க்கு அதிகம் உண்டு. யூதர்கள் முன் கிறிஸ்துமார்க்கத்தைப் போதிக்கிறவர்களைக் கண்டால் விலகிப்போகிறதுபோல இப்பொழுது செய்யாமல் அவர்களைத் தங்கள் வீடுகளில் வரவழைத்து வணக்கத்தோடே சுவிசேஷ வசனத்துக்குச் செவிகொடுத்து அவர்களோடே சம்பாஷணை செய்து வருகிருர்கள். அஞ்ஞானிகளுந் துலுக்கரும் தங்கள் ஸ்திரிகளை அற்பமாய் எண்ணுகிறதுபோல அவர்கள் செய்யாமல் தங்கள் ஸ்திரிகளைத் தங்களுக்குச் சமமாய் எண்ணிக்கொள்ளுகிறதினுலே போதகன்மார் தங்கள் வீடுகளில் வந்து புத்தி சொல்லும்பொழுது ஸ்திரிகளுங் கூடவே இருந்து புத்தி கேட்கவும் சம்பாஷிக்கவும் இடங்கொடுக்கிருர்கள். மோசேயின் ஆகமங்களிலும் சங்கீதம், தீர்க்கதரிசனம் என்னும் புத்தகங்களிலும் மேசியாவைக் குறித்துச் சொல்லியிருக்கிறவைகளைப் போதகன்மார் அவர்களுக்குக் காண்பிக்கையில், அவர் வரும்பொழுது அவைகள் நிறைவேறும் என்பார்கள். பின்பு அவர்கள் மேசியா வந்தாயிற்றென்றும், அவரைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்ட தீர்க்கதரிசனங்கள் இயேசுநாதரால் இன்னின்னபடி நிறைவேறிற்றென்றும் புதிய ஏற்பாட்டை எடுத்துக்காண்பிக்கையில் கலக்கம் அடைந்து தருக்கிப்பார்கள். அவர்கள் உடனே கிறிஸ்து மார்க்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளாதிருந்தாலும் உணர்வடைய ஏதுவாயிருக்கிறதால் அவர்களுக்கு மென்மேலும் போதித்து வரும்படி போதகன்மாருக்கு அதிக உச்சாகம் உண்டாயிருக்கின்றது. அப்படியே காலந்தோறும் அநேகர் உணர்த்தப்பட்டும் வருகிருர்கள்.

யூதர்கள் வியாபாரம் முதலான தொழில்களைச் செய்யும்படிக்குப் பலதேசங்களிலுள்ள பிரதான பட்டணங்களில் கூட்டங் கூட்டமாய் வாசம்பண்ணுகிருர்கள். இலண்டன் நகரத்தில் யூதர்கள் அநேகாயிரம்பேர் பதிவாய்க் குடியிருக்கிருர்கள். அந்நிய தேசங்களிலிருந்து அநேகம் யூதர்கள் அவ்விடத்திற்குப் போக்கும் வரத்துமாய் இருக்கிருர்கள். அங்கே அவர்களுக்காக ஒரு கோவில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பட்டணத்தில் குடியிருக்கிற யூதர்களிலும் அந்நிய தேசங்களிலிருந்து வருகிற யூதர்களிலுஞ் சிலர் அந்தக் கோவிலில் தேவாராதனைக்குப் போவார்கள். போதகர் இயேசுவே அவர்கள் வரக் காத்திருக்கிற மேசியாவென்று திருட்டாந்தப் படுத்துகையில் அவர்கள் கருத்தோடே செவிகொடுத்துப் பின்பு தாங்கள் கேட்டவைகளைக் குறித்து ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொண்டு போவார்கள். போனவருஷத்தில் அவர்களுக்குள்ளே பதினலுபேர் இயேசுவே மேசியா என்று அறிக்கையிட்டு ஞானஸ்நானம் பெற்ருர்கள். அவர்களுக்குள்ளே உணர்த்தப்பட்ட அநேகர் மற்ற இடங்களுக்குப் போய் ஞானஸ்நானம் பெற்ருர்கள். அந்தப் பட்டணத்திலுள்ள போதகர்களில் ஒருவர் யூதர்களுடைய தெருக்களில் இறங்கி அவர்களுக்குக் கிறிஸ்துவைக் குறித்துப் போதிக்கும்படி அவர்கள் வீடுகள் தோறும் போய் வருவார். சிலநாளுக்குள்ளாக அவருடைய உபதேசத்தைக் கேட்டவர்களில், ருய யூதர்கள் அவருடைய வீட்டுக்கு வந்து கிறிஸ்து மார்க்கத்தைக் குறித்து அதிக எழுப்புதலான சம்பாஷணைகள் செய்தார்கள். தங்களுக்கு நன்மை உண்டாகும்படி அவர்பட்ட பிரயாசத்துக்காக அவர்கள் பலவிதமாய்த் தங்கள் நன்றியறிதலைக் காண்பிக்கிருர்கள். அவர்களில் பன்னிரண்டு பேருக்குச் சிலநாளுக்கு முன்னே ஞானஸ்நானங் கொடுக்கப்பட்டது. பின்னுஞ் சிலர் ஞானஸ்நானத்துக்கு எத்தனமாகும்படி பெயர் எழுதப்பட்டு வேத உபதேசத்தைக் கற்றுவருகிருர்கள்.

யூதர்களுக்குள்ளே குணப்பட்ட யீவால்ட்டு என்னும் ஒரு போதகர் சில வருஷத்துக்கு முன்னமே எருசலேம் பட்டணத்துக்கு அனுப்பப்பட்டார். அவர் அவ்விடத்திலும் அத்தேசத்தில் பல இடங்களிலுஞ் சஞ்சரிக்கிற யூதர்கள் குடியிருப்பிலுஞ் சென்று அவர்கள் சத்தியத்தை உணர்ந்துகொள்ளத்தக்கதாக அவர்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைப் போதித்து வந்தார். கத்தருடைய கிருபையினுலே சிலர் அவருடைய போதனையை விசுவாசத்தோடே கேட்டு இயேசுவே தங்கள் முன்னேர்களுக்கு வாக்குத்தத்தம் பண்ணப்பட்ட மேசியா என்று கண்டறிந்து அவரை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவருக்குச் சவுக்கியத்தப்பாய் இருந்ததினுலே அவர் போனவருஷத்தில் இங்கிலாந்து தேசத்தில் வந்து சேர்ந்தார். அவர் யூதர்களுடைய நிலைமையையுங் கிறிஸ்து மார்க்கத்துக்கு விரோதமாய் அவர்கள் எண்ணியிருக்கிற தப்பெண்ணங்களையும் நன்ருய் அறிந்தவராயும் அவர்களுடைய பழதுகளை வேத புத்தகத்தைக் கொண்டு எடுத்துக்காட்டிக் கண்டிருக்கிறதற்குத் திராணி உள்ளவராயும் இருக்கிறதினுலே அவர்களுக்கு அதிக நன்மை செய்கிறதற்கு ஏதுவாயிருக்கிருர்.

இலண்டன் நகரத்தில் இருக்கிற யூதர்களில் அநேகர் தரித்திரர். அவர்கள் மற்ற யூதர்களால் அத்தனை எண்ணப்படுகிறதில்லை. இலாங்கன் பேல்ட்டு என்று ஒரு துரை அவர்களுக்கு இரட்சிப்பின் மார்க்கத்தை அறிவிக்கும்படி பிரயாசப்பட்டு வருகிருர். அவர் அவர்களுடைய வீடுகளிலும் செப ஆலயங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்களிலும் அவுஷத சாலைகளிலும்போய் ஆத்தும இரட்சிப்பைக் குறித்துப் போதித்து வருகிருர். அவர்கள் மிகவுங் கடின இருதயமுள்ளவர்களாய் இப்பிரபஞ்சத்துக்கடுத்த காரியங்களைக் குறித்துக் கவலைப்படுகிறதேயன்றி ஆத்தும காரியங்களைக் குறித்து எவ்வளவுங் கவலையற்றவர்களாய் இருக்கிருர்களென்றும், தங்கள் ஆத்துமாவுக்குரியவைகளைச் சிந்தித்துக்கொள்ளாமலிருந்தும் தங்களை விசுவாசிகளாகப் பாராட்டிக்கொள்வார்களென்றும் எழுதியிருக்கிருர். ஆயினும் அவர்களில் வியாதியுந் துன்பமும் அடைந்திருக்கிற சிலர் உலகத்தின் பாவத்தைச் சுமந்து தீர்க்கிற தேவ ஆட்டுக்குட்டியை நோக்கிப் பார்க்கும்படி ஏவப்பட்டிருக்கிருர்கள்.

முற்காலத்தில் கிறிஸ்து சபையிலுள்ள ஸ்திரிகளை விசாரிக்கும்படிக்கும் அவர்களுக்குத் தாராளமாய்ச் சுவிசேஷ வசனத்தை அறிவிக்கும்படிக்கும் யோக்கியமும் கற்புமுள்ள சிலஸ்திரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தார்களென்றும், அப்படிப்பட்ட ஸ்திரிகளில் சிலர் திவ்விய பணிவிடையில் அப்போஸ்தலர் முதலான போதகர்களுக்கு மிகவும் உதவியாய் இருந்தார்களென்றும் அறிந்திருக்கிறீர்களே. அப்படியே இலண்டன் நகரத்தில் தேவபத்தியுள்ள ஒரு துரைச்சாணி யூதஸ்திரிகளுக்கு நன்மைசெய்ய மிகவும் விருப்பமுள்ளவளாய் அவர்களுடைய வீடுகள் தோறும் போய் இரட்சிப்பின் மார்க்கமும் அதற்குரிய பணிவிடைகளும் இன்னவைகளென்று காட்டி அவர்கள் அவைகளை கைக்கொண்டு நடக்கும்படி புட்சத்தோடே புத்திசொல்லி வருகிருள். அவள் விவேகமும் மனத்தாழ்மையும் அன்புமுள்ளவளாய் இருக்கிறதினுலே அந்த யூதஸ்திரிகள் அவளிடத்தில் அதிக பட்சம் வைத்து அவளைக் காணுகிற பொழுதெல்லாம் அவளைத் தங்கள் வீடுகளில் வரவழைத்துத் தாராளமாய்ப் பேசிக்கொள்ளுகிருர்கள். அந்த யூதஸ்திரிகளில் அனேகர் முன்னமே கிறிஸ்துவின் நாமத்திற்கும் அவருடைய மார்க்கத்திற்கும் விரோதமாய் வெறுப்படைந்ததுபோல இப்பொழுது வெறுப்படையாமல் அவரையும் அவருடைய மார்க்கத்தையுங் குறித்து அதிக எண்ணிக்கை உள்ளவ[illegible] அந்தத் துரைச்சாணியினுல் சொல்லப்படு[illegible] திகளுக்கு நன்ருய்ச் செவிகொடுக்கிருர்கள். [illegible] ஸ்திரிகளில் சிலர் போதகரிடத்திலும் முன[illegible]ப்போய் புத்திகேட்டுவருகிருர்கள். (இன்னும் [illegible])

[[illegible] of Smoking.]

புகையிலைகுடிக்கும்இளைஞருக்குஒருவார்த்தை.

இந்தக் கேடான பழக்கத்தில் ஊடாட்டம் பண்ணிவருகின்ற பிள்ளைகளுக்கு வயிராக்கியமாயல்ல, அன்பாய்ச் சொல்லும் வார்த்தை என்னவென்ருல், புகையிலைக் குடியினுல் அனேகருக்குச் சுகவீனமுண்டாகுமென்று வயித்தியர் சொல்லப் பிள்ளைகளுங் கேட்டிருப்பார்களென்று எண்ணுகிறேம். அதினுல் வருங் கேடுபாடுகளைப்பற்றி வயித்திய சாத்திரத்தில் தேறின ஒருவர் சொன்னதைக் கவனிப்பீர்களாக. ஒருவன் புகையிலையை மட்டாகப் பாவிக்கும் பொழுதும், அவனுக்கு வயிற்றுப் பிரட்டு, தலையிடி, நடுக்கம், தலைகிறுகிறுப்புமுதலான துன்பங்கள் உண்டுபடுகின்றது. இது எவ்விதத்திலும் விஷமுள்ளதென்று நானுவித அப்பியாசத்தால் ருபித்தறிந்த காரியம். ஆனுல் இதைப் பரிமாறி வருகிறவர்களோ இதினுல் எங்களுக்குச் சுகமேயல்லாமல் வருத்தமில்லையெனச் சொல்லி வருகிருர்கள். அப்படித்தானே மற்றெந்த மஸ்துப் பதார்த்தங்களை உட்கொள்ளுகிற எவர்களுஞ் சொல்லிக்கொள்ளுகிருர்கள். ஆனுல் இவைகளை உட்கொள்ளுகிற அல்லது பாவிக்கிற எவர்களுக்கும் நஞ்சு உள்ளே சேறிந்து வரவரச்சதித்துக்கடைசியில் மரணத்துக்கு ஏதுவுண்டாக்குமென்று முற்ருய் அறிந்துகொள்வார்களாக. அல்லவென்று ஒருவன், விருத்தாப்பியம் வரைக்கும் இந்தப் பழக்கத்தில் ஊடாட்டம் பண்ணிவந்தவர்கள் இதுவரைக்குஞ் சுகசீவிகளாய் இருக்கிருர்களென்கில், அதற்குச் சிலர் நீங்கியிருக்கக்கூடும். அப்படியிருந்தும் அவர்களிற் சிலருக்கு நெஞ்சிற் சரளிக்கட்டு, ஈழை, இருமல் முதலானவருத்தங்கள் வந்திருப்பதை இவர்கள்தானுங் கண்டிருப்பார்கள். அப்படியல்ல, சிலர் அதற்குத் தப்பிக்கொண்டார்களேன்று சொல்லி நீங்கள் அதை நேசிக்கிறபடியால் அந்தப் பயங்கரமான மோசத்துக்குத் திரும்புவீர்களோ. மிருகசாதிகளும் இந்தப் புகையிலையை அருவருத்துத் தள்ளிப்போட அறிவுள்ள மனிதர் இதற்கு இடங்கொடுப்பதெப்படி? மனிதருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் போதிய புத்தியிருப்பதால் அதின்படி நடக்கப் பிரயாசப்படுவார்களாக.

ஆத்துமநிண்ணயம்.—சருவத்தையுஞ் சந்தேகமாய்நிணைக்கின்ற ஒருவைத்தியன் தெய்வபத்தியுள்ள ஒருகுருவானவரைப் பார்த்து, நீர் ஆத்துமாக்களை இரட்சிக்கும் நோக்கமாய்ப் பிரசங்கம் பண்ணிவருகிறீரோ என்ருன். அதற்குப் போதகர் அப்படித்தான் என்ருர். அப்பொழுது அந்த வைத்தியன் போதகரிடத்தில் நீர் எப்போவாகுதல் ஆத்துமாவைக்கண்டீரோவென்று குதர்க்கமாய்க்கேட்க, அவரில்லையென்ருர். நீர் எப்போவாகுதல் ஆத்துமா பேசக்கேட்டீரோவென்க, இல்லையென்ருர். நீர் எப்போவாகுதல் ஒரு ஆத்துமாவை ருசித்தீரோ என்க, இல்லையென்ருர். நீர் எப்போவாகுதல்ஆத்துமாவை மணந்தீரோவென்க, இல்லையென்ருர். நீர் எப்போவாகுதல் ஒரு ஆத்துமாவைப் பரிசித்தீரோவென்க, ஆமென்ருர். அப்பொழுது அந்தக்குதர்க்கவைத்தியன் சொன்னது பஞ்சபுலன்களில் ஒன்றுமாத்திரமே ஆத்துமா உண்டென்று காட்டுகின்றது என்ருர்.

அதன்பிற்பாடு போதகர் வைத்தியனைப்பார்த்து, நீர் வைத்தியஞ்செய்கிறவரல்லவா? எப்போவாகுதல் ஒரு நோவைக் கண்டீரோவென்க, இல்லையென்ருன். எப்போவாகுதல் ஒருநோவைக் கேட்டீரோவென்க, இல்லையென்ருன். எப்போவாகுதல் ஒரு நோவை ருசித்தீரோவென்க, இல்லையென்ருன். எப்போவாகுதல் ஒருநோவை மணந்தீரோ என்றுகேட்க, இல்லையென்ருன். எப்போவாகுதல் ஒரு நோவைப் பரிசித்தீரோவென்க, ஆமென்ருன். அப்பொழுது போதகர் பிரத்தியுத்தரமாக, பஞ்சபுலன்களிலொன்றுமாத்திரமே நோவென்னப்பட்ட ஒருபொருளிருக்குதென்று அத்தாட்சிப்படுத்துகுது. ஆனபடியினுலே ஆத்துமமென்னப்பட்ட ஒரு பொருளுமிருக்குதென்று எனக்குத் [illegible] வைத்தியன் [illegible] போய்விட்டான்.

[illegible]

சத்தாகிய இயேசுக்கிறிஸ்துவைப் பற்றிய

தீர்க்கதரிசனக் குறிப்பு.

[உ. மு. ருஉகூஉ. வரு.] எ. அவர் ஒரு கன்னியுடைத்திற் பிறப்பார்.—ஆண்டவர்தாமே உங்களுக்கு ஒரு அடையாளத்தை அருளுவார், பாருங்கள் ஒரு கன்னிகை கருப்பவதியாகி ஒரு புத்திரனைப் பிரசவிப்பாள். (எசாயா. எ: யச.)

[உ. மு. ருஉகூஉ. வரு.] அ. அந்தப் புத்திரனுக்கு இம்மானுவேலென்று பெயரிடுவார்கள். (எசாயா. எ: யச.)

[உ. மு. ருஉகூச. வரு.] கூ. அவர் பெத்லகேமிலே பிறப்பார்.—பெத்லகேம் எப்பிறுத்தாவே நீ யூதாவிலுள்ள ஆயிரங்களுள் சிறியதாயிருந்தும், அநாதியானவராய்ப் பூர்வகாலத்தில் தோன்றினவரும் இஸ்ரவேலரை அரசாளுகிறவருமாகிய ஒருவர் உன்னில் நின்று புறப்பட்டு வருவார். (மீகா. ரு: உ.)

[உ. மு. உகூஅகூ. வரு.] ய. மேன்மக்கள் வந்து அவரைப் பணிந்துகொள்வார்கள். தர்ஷீஷிலும் தீவுகளிலுமுள்ள இராசாக்கள் காணிக்கைகளைக் கொண்டு வருவார்கள். ஷேபாவிலும் சேபாவிலுமுள்ள இராசாக்கள் அவருக்கு நன்கொடைகளைக் கொடுப்பார்கள். (சங்கீதம். எஉ: ய.)

[உ. மு. ருஉகூச. வரு.] யக. அவர் எகிப்திலிருந்து வரஅழைக்கப்படுவார்.—எகிப்தினின்று என்னுடைய புத்திரனை வர அழைத்தேன். (ஓசி. யக: க.)

[உ. மு. ருஉகூஉ. வரு.] யஉ. அவருக்கு முன் யோவான்ஸ்நானன் தோன்றுவான்.—யெகோவாவின் வழியை ஆயத்தப் படுத்துங்கள். வனத்தில் நமது தேவனுக்குப் பாதையைச் செவ்வைப் பண்ணுங்கள் இவை முதலியன கூறும் கூட்டியக்காரனுடைய சத்தம் உண்டாயிற்று. (எசா. சய: ரு—கூ. மல்கி. ரு. க.)

[உ. மு ருஉகூஉ. வரு.] யரு. அவர் பரிசுத்தாவியினால் அபிஷேகம்பண்ணப்படுவார்.— ஆண்டவராகிய யெகோவாவின் ஆவி என்மேலிருக்கின்றது. தாழ்ந்த சிந்தையுள்ளவர்களுக்குச் சுவிசேஷத்தைத் தேரிவிக்கும் பொருட்டு யெகோவா எனக்கு அபி [illegible]

தீர்க்கதரிசனம் நிறைவேறின குறிப்பு.

[தீ. நி. செ. எகூஅ. வரு.] இயேசுக்கிறிஸ்துவின் மாதாவாகிய மரியாள் யோசேப்புக்கு வாக்குத்தத்தையானபின்பு அவர்கள்கூடி வாழ்வதற்கு முன்னே அவள் பரிசுத்தஆவியினாலே கருப்பவதியென்று காணப்பட்டாள். (மத்தே. க: யஅ. லூக். உ: எ. [தீ. நி. வ. கி. மு. வ. ரு.]

[தீ. நி. செ. எகூகூ. வரு.] இது அவரிடத்தில் நிறைவேறிற்று.—இம்மானுவேலென்பதற்குத் தேவன் நம்முடனே கூட இருக்கிறோரென்பதே அருத்தம். (மத். க: உஉ—உரு) [தீ. நி. வ. கி. மு. ச.]

[தீ. நி. செ. எ0எ. வரு.] ஏரோதிராசாவின் காலத்தில் யூதாவிலுள்ள பெத்லகேமிலே இயேசு பிறந்தார். (மத். உ: க. லூக். க: உ. ச—கூ. [தீ. நி. வ. கி. மு. ச.]

[தீ. நி. செ. க0கஉ. வரு.] சாஸ்திரிகள் கிழக்குத் திசையினின்றுவந்து பெத்லகேமிலே மாதாவாகிய மரியாளோடே பிள்ளையையுங் கண்டு வணக்கமாய் விழுந்து அதை நமஸ்கரித்தார்கள். (மத். உ: க—யக.) ஆபிரகாமின் மனைவி கேத்தூராளின் பேரனாகிய ஷேபாவின் சந்ததியார் குடியேறினதால்ஷேபாவென்று அழைக்கப்பட்ட அராபியாவின் ஓர்பகுதி கானான் தேசத்திற்குக் கீழ்த்திசையாகும். [தீ. நி. வ. கி. மு. ச]

[தீ. நி. செ. எகூகூ. வரு.] இயோசேப்பு ஏரோதின்மரணபரியந்தம் எகிப்திலே தங்கிப் பின்பு பிள்ளையோடே நாசரேத்தூரிலே வந்து வாசம்பண்ணினான். (மத். உ: யச—உரு.) [தீ. நி. வ. கி. மு. உ.]

[தீ. நி. செ எகூஅ, வரு.] அக்காலத்தில் யோவான்ஸ்நானன் யூதேயா வனத்தில் வந்து பரம இராச்சியம் சமீபித்து வந்தபடியால் மனந் திரும்புங்களென்று பிரசங்கம் பண்ணினான். கத்தாவின் வழியை ஆயத்தப்படுத்துங்கள், அவருடைய பாதைகளைச் செவ்வை பண்ணுங்களென்பதை வனத்தில் ஒருவன் சத்தமிட்டுச் சொல்லுவான் என்று ஏசாயாத் தீர்க்கதரிசியினால் குறிக்கப்பட்டவன் இவனே. (மத். ரு: க—ரு.) [தீ. நி. வ. கி. பி. உகூ.]

[தீ. நி. செ. எகூஅ. வரு.] இயேசு ஞானஸ்நானம் பெற்றுச் சலத்தை விட்டு ஏறிவந்தவுடனே வானம் அவருக்குத் திறக்கப்பட தேவனுடைய ஆவி புறாவைப்போலிறங்கி அவர்மேல் வருகிறதை யோவானஸ்நானன்கண் [illegible] (மத். ரு: யகூ. ச. அப். ய: [illegible] உகூ.]

உதயதாரகை.

௲அ௱ருஉ வரு. கார்த்திகை மீ. உடு. வ.

[Duty on Rice—Speech of S. Edermanasingum, Esq.]

நெல்லுவரி.—இலங்கைத்தீவைச்சேர்ந்த துறைமுகங்களில் ஏற்றுமதியிறக்குமதி பண்ணப்படுஞ் சாமான்களுக்குப் போடவேண்டிய தீர்வையின்பேரால் நிருபிக்கப்பட்ட கட்டளைச்சட்டத்தைப்பற்றி இச்செலவு கொளும்பில் ஆலோசனைச்சங்கத்தில் வாசிக்கப்பட்டபொழுது, அச்சங்கத்தில் ஒருவராகிய எதிர்மன்னசிங்கத்துரை எழும்பிச்சொன்னதென்னவெனில் :

ஆலோசனைச்சங்கத்தார் நெல்லுக்கு அல்லது அரிசிக்குப்போட்ட தீர்வை அதிகங் கடுமையென்றும், அதினற் சனங்களுக்குப் பெரிய நட்டமென்றும், சங்கத்தவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும்படி குடிசனங்களென்னைப் பிரதானமாய்க் கேட்டுக்கொண்டார்கள். மெத்தக் கொஞ்சப் பேரைத்தவிர மற்றுமிவ்வூர்ப்பிறந்த மனிதர்சகலருக்கும் இந்தஅரிசியேயல்லாமல் சாப்பாட்டுக்குத் தேள்வையுள்ளபோருள் யாதொன்றுமில்லை; அல்லாமலும் இலங்கைப் பகுதிகளிலேயுண்டான நெல்விளைச்சல் சனங்களுடையசெலவுக்குப்போதாது. காணிபூமியுள்ள கமக்காரர்தானும் தங்கள் சொந்தச்செலவுக்குத்தக்கநெல்லு வெட்டிமிதித்துக்கொள்ளத் தானுங் கூடாததினால், வடதேசத்திலிருந்து வியாபாரிகள் கொண்டுவருகிற நெல்லைக் கொண்டு செலவுபண்ணுகிறார்கள். மேலும், ஒருமாதத்தில் ஆறிறைசாலுக்குமேலே உழைக்கமாட்டாத ஒருவனுடைய பெண்சாதி பிள்ளைகளுக்கு இல்லையென்றுபோகிலும் நாளொன்றுக்கு நாலுபடி அரிசிவேண்டியது. அதற்கு மாத்திரம் நாலுபணஞ் செல்லும். ஒருவேளை அவன் அவ்வளவுதானும் நாள்வட்டத்திலுழைப்பது பிரயாசம். நாலுபணமும் அரிசிச்செலவானல், பின்னையவன் மறுசெலவுகளுக்கு என்னசெய்வான்? இது பிரதானமாய்ச் சங்கத்தவர்கள் கவனிக்கவேண்டிய காரியம். அரிசித்தீர்வை மெத்தக் கடுமையென்றும் அதினற் தங்கள் வியாபாரமுயற்சிக்குத் தடையென்றும், சொற்பவியாபாரிகளுக்கு அது மெத்த நட்டமென்றும் சொல்லி இவ்வூர் வியாபாரிகள் மேத்தமுறைப்படுகிறார்கள். அவர்கள் ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு இருபதுவீதந்தீர்வையுங் கொடுக்கிறார்கள். தீர்வையைக் குறைத்துச் சனங்களை வியாபார முயற்சியில் மூட்டி எழுப்பிவிடுகிறதற்குப்பதிலாகத் தீர்வையை அதிகப்படுத்தி அவர்களை இளக்கரிக்கவிடுகிறதுபுத்தியல்ல. ஏனென்றால், அவர்கள் கொண்டுவியாபாரம்பண்ணுகிற பணமுஞ்சொற்பம், அதினல்வரும்ஆதேயமும் அற்பம். என்னுடைய எண்ணத்தின்படி சனங்களுக்குப் பிரதானசாப்பாடாயிருக்கின்ற அரிசிக்கு இவ்வளவு தீர்வைபோடுகிறது நீதியல்ல. என்னத்தினலென்றாற் சனங்களுக்குப் பெரியசெலவை உண்டாக்குகுது. இவ்வூரிலே வறியவர்கள்தானே அதிகம்பேராயிருக்கிறபடியினலே அவர்களுக்கு இதுபெரிய நட்டமென்பதைக் காட்டுகிறதற்கு மாத்திரம் சொன்னதேயல்லாமல் மற்றும்படி நிருபிக்கப்பட்ட தீர்வையை மாற்றும் முகாந்திரமாய் நான் சொல்லவில்லை. அரசாட்சியார் கறுவாத்தீர்வையை எடுத்ததினிமித்தம் அவர்கள் வருமானத்துக்குச் சற்றே தாழ்விருக்கிறதினல் அவ்விதமாய் அரிசிக்குப் போட்டிருக்கிற தீர்வையையுங் குறைக்கச் சம்பவித்தால் அவர்கள் வருமானத்துக்குத் தாழ்ச்சியுண்டாகுமென்று எனக்குத் தெரியும். ஆகையால், சனங்களுக்கு நட்டமாயிராத வேறே சிறிதுசரக்குகளின் தீர்வையை அதிகப்படுத்தி அரிசித்தீர்வையைச் சங்கத்தார் குறைக்கக்கூடியதாயிருந்தால், அதுசனங்களுக்குத் திருத்தியாகவும் சுகமாகவுமிருக்கும்.

வங்காளம்.—அரசாட்சியில் உயர்ந்த உத்தியோகம் பராபரிக்கிற ஒருபிரபு கற்குத்தாவில் இருக்கிறார். உத்தியோகத்தின் பணிவிடைகளைப்பற்றி அவருடனே சேர்மானமாயிருக்கிற இங்கிலீசுகாரர் சகலராலும் சங்கைபண்ணப்பட்டு வருகிறார். அவ்வூர்ப்பிறந்த மனிதருக்குள்ளே அவர் மகா புத்திமான். அவர் விக்கிரகங்களுக்குப் பூசைபண்ணிப் பிராமணுக்களுக்குக் காணிக்கைகளைக் கொடுத்துவந்தாலும் அவர் இப்பொழுது அவைகள் யாவற்றையும் வெகுநாளாக விட்டுவிட்டார். அதினிமித்தம் பிராமணர்கள் இவரிற் சாபத்தீடு போட்டார்களோ அல்லவோ தெரியாது. ஆனாலும் பெரும்பாலும் பிராமணர்கள் கூடி அவரைத் துன்பப்படுத்தும்படிக்குப் பண்ணிக்கொண்ட ஆலோசனையென்னவெனில், கற்குத்தாவில் இவரை ஆர் கண்டாலும் இவர்போலொத்த பொல்லாப்பும் அதிக்கிரமமும் நிறைந்த படுபாதகனில்லையென்றும், அவரைக் காண்பதுதானுந் தோஷமென்றுஞ் சொல்லத்தக்க அவ்வளவாய்ப் பிராமணர் எல்லாருஞ் சனங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டார்கள். உலககாரியங்களிற் சற்றே யோசனையும் புத்தியுமிருந்தும் பத்தியில்லாத அவ்வூர் வர்த்தகர்கள் தானும் காலமே அவருடைய நாமத்தைக் கேட்டாலும் அன்று முழுவதுந் தங்கள் வியாபாரத்துக்கு முழு நட்டம் வருமென்று நினைத்துப் பயப்படுவார்கள். சொல்லப்போகில் அவருடைய பெயரை ஒருக்காலுஞ் சனங்கள் உச்சரிக்கிறதில்லை. அவரைப் பற்றி எப்போவாகுதல் யாதொன்றைப் பேசவேண்டியிருக்கில் அதினல் தங்களுக்குந் தாங்கள் பேசக்கேட்கிறவர்களுக்கும் யாதாமொரு தோஷம் உண்டாகாதபடிக்கு அவருடைய பேரை ஏதோ ஒருவிதமாய் மாற்றிப் பழிப்புக்கிடமான பேராய் வழங்கி வருகிறார்கள்.

துண்டுப்புத்தகத்தாலுண்டான பிரயோசனம்.

அமேரிக்காத் தேசத்திலே இருக்கிற தெய்வபத்தியுள்ள ஒருவர் சொல்லுகிறதென்னவெனில், மற்றநாட்களைப்போல ஓய்வுநாளிலுங் கடற்கரைக்குப்போய் நாடோடித்தனமாய்த் திரிந்து வந்த ஒருவனுக்கு ஓய்வுநாளை மீறுகிறவர்களுக்கு எச்சரிப்பாய் எழுதப்பட்ட ஒரு துண்டுப் புத்தகம் ஒரு கிறிஸ்தவனுற் கொடுக்கப்பட்டது. அவன் அதை வாங்கிப் பேரை வாசித்தவுடனே கோபங்கொண்டு கிழித்தெறிந்துபோட்டான். அப்படிச் செய்தும் ஓய்வுநாளை மீறுகிறவன் நானேயென்ற எண்ணமும், நானே கொடும்பாவியெனற உணர்ச்சியும் அவனுக்குண்டானதினல் அந்த ஓய்வுநாளின் மிச்சமானபகுதியைத் தன் ஆத்தும கவலைக்கே செலுத்திவிட்டான். அவன் கிறிஸ்துநாதர்பேரில் விசுவாசம்வைத்துக் குணப்பட்டதினல் இப்பொழுது அவன் ஓய்வுநாட்பள்ளிக்கூடத்தில் முயற்சியாயிருக்கிறதுமன்றி தேவபத்தியாயும் நடந்து காலம்விட்டுவருகிறான்.

[A Word to Romanists.]

உரோமான்காரரிடத்தில் ஒருகேள்வி.

தங்கள் வேதமும் வேதாகமமும் தேவமூலமாய் உண்டாயிற்றென்று கத்தோலிக்கர் விசுவாசிக்கிறார்கள். அது மெய்யானல் அவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்றிணங்கி இருக்கவேண்டியது. அப்படியில்லாதிருந்தால், அது கத்தத்த்துவத்துக் கேற்றதல்ல. இரண்டும் உண்மையானல், அது ஒன்றிற்கொன்று ஆதாரமாயிருக்கவேண்டியது. பின்னை, எங்குமுள்ள கத்தோலிக்கர் வேதாகமத்தை வாங்கிவைத்து வாசியாமல் விடுகிறதற்கு என்ன நியாயம். அதைச் சனங்கள் வாசிக்கப்படாதென்று மெத்தக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்கள். அப்படிச் செய்வதே அவர்கள் மார்க்கத்துக்கு இலட்சணம். ஆகையினலே அவர்கள் வேதமும் வேதாகமமும் ஒரேகாரியத்தைப் பேசுகிறதாகக் காணுததினல் அவைகள் தேவமூலமாய் வந்தவைகளல்லவே. அவைகளிலொன்று மாத்திரந் தேவமூலமாய் வந்ததென்று சொன்னல், அதேது!

பேதிவியாதி.—பாரிசா இராச்சியத்தில் இப்பொழுது அதிகதூரங் கடுமையான பேதிவியாதிமும்முரமாய் நடந்துவருகுது. உருமையாவென்ற ஊரிலும் அதற்கடுத்த குறிச்சிகளிலும் மூவாயிரம்பேருக்குமேலே இறந்துபோனார்கள். அதிலிருந்து பத்துமணித்தியாலத் தூரவழியாக சுல்தாஸ் என்னுமிடத்தில் ஏறக்குறைய, சூது குடிசனங்களுண்டு. அவர்களில் நாளொன்றுக்கு அறுபதுபேர் கணக்காக இறந்துபோகிறார்கள். அவ்விடத்திலே நெஸ்தோரியரென்ற சாதியாருக்குள் சுவிசேஷபோதகராயிருந்த அமேரிக்கன் குருமாரெல்லாரும் அந்தப் பட்டினத்தை விட்டுக்கொஞ்சக்காலம் வேறுஇடத்திலே இருக்கும்பொருட்டு அரைநாழிகைதூரவழிப் பயணத்துக்குப் போய் அங்கே ஒரு மலையிலே இருக்கிறார்கள்.

பெரியானென்று பேருள்ள ஒருகூலிக்காரன் குடித்துவெறித்துச் சரீரமடங்கலும் நரகல்புரண்டவனாய்க் கொளும்புக் கடற்கரைத்தெருவில் மதவுக்குக்கிட்டக் கிடந்ததைக் கோஸ்தாப்பல் கண்டு அவனையெடுப்பித்துக் கொண்டுபோய்க் கழுவுவித்துச் சுத்தம்பண்ணிக் கொஞ்சத் தியாலத்தின்பின் இறந்துபோனான். வயது அன்பதிருக்கும்.

பிரமதேசம்.—பிரம தேசத்தைச் சேர்ந்த ரேம் நகரியில் இங்கிலிசுகாரர் யுத்தம்பண்ணிப் போனமாதம் ஒன்பதாந்தேதி வெற்றிகொண்டார்கள். இங்கிலிசுகாரர்பக்கத்தில் இறந்தவர்கள் இரண்டுபேர், காயம்பட்டவர்கள் ஆறேழுபேருக்குண்டு.

MORNING STAR.

Jaffna, Thursday, November 25, 1852.

THE EXAMINER'S RESPONSE.

We have much pleasure in inserting the Examiner's response to our inquiry, "What shall be done to stay the tide of Intemperance now sweeping over Ceylon? What will our friend of the Examiner do?" To this saith he:

"We reply: The *Examiner* will do all that lies in his power to support the efforts of the *Morning Star* and Mr. Murdock at Kandy in placing the evils of intemperance before his readers as individuals, and endeavoring to bring the government to a sense of its duties towards the innocent inhabitants of this country, amongst whom machinery for their demoralization is set at work, that the revenue may receive a contribution from £50,000 to £60,000 per annum. The *Examiner* will never cease to denounce those hypocrites and hypocritical writers who strengthen the dominion of the vice of intemperance, who place weapons in the hands of the enemies of moderation, and create an antagonism to the good cause of temperance, by wicked perversions of Scripture, and denunciation of those good gifts which an all wise and beneficent Providence has bestowed. So much for the *Examiner* in performance of public duty. In private life its editor humbly desires to be enabled to act up to the principles, which are embodied in the foregoing."

We are happy indeed to learn that the editor of the *Examiner* has arrived at so important *conclusions* as the foregoing—and these, too, sustained by his *own practice*, as the logical results of his long continued examinations of the temperance question. Henceforth we shall confidently "calculate" upon his co-operation in our continued struggles against the common enemy. And will he be so kind as to aid us on the spot, by informing us *who* and *where* those naughty folks *are*, to whom he so feelingly and so frequently refers—those "hypocrites and hypocritical writers," who are doing so much "mischief against the good cause of temperance"? We had verily thought that *ourselves* were as orthodox and as high toned advocates of the temperance reform as any in the island. If the pestilential characters referred to, be far away and in other lands, it is hardly worth while to expend our warmth and zeal (so much needed for better purposes) in decrying them. They can do us, islanders and isolated, no injury. But as we have fallen upon times in which even the *orthodox* are liable to have their sentiments perverted, and their honest avowals impugned, we shall be much obliged to our friend of the Examiner, by his inserting in his columns our temperance *creed*, which we not long ago reiterated and which he may find on the 43d page of the current volume of the Star. If the creed itself be not sufficiently explicit as it regards the Biblical feature of the temperance question, we would refer him to an incidental commentary, headed "Questions and Answers," found in the Star of Oct. 14th, page 94.

We may also observe, for the Examiner's encouragement, that such is the goodness of our cause, even our enemies being judges, that we can well *afford* to leave all private bickerings and points of doubtful disputation, to be decided as any may desire, seeing that it providentially falls to our lot to have *an open field* and a firm *footing* with ample ammunition for carrying on the war;—but all with "faith, hope and charity."

☞ We have received a communication from a correspondent, who signs himself "Robert Artling," which really quite eclipses "Excelsior Summum Bonum" himself! It is entitled "Hear! Hear!" The design of the article, so far as we can fathom it, is to stir up the educated to activity and enterprize, and is truly a noble one. However, if we were to publish the whole, we fear we should only bewilder without profiting our readers. The writer is evidently one who has read a good deal—much more it appears than he has digested. We give one extract as a specimen of the article, with the remark that we are truly sorry that persons who might walk respectably upon the ground, will get up on so high stilts from which they must inevitably tumble down. This is the extract:

"The once dark and insignificant speck in the midst of the barren ocean transcends the ubiquity of the world. The spacious but the once woody fastness of caugers and caugerd-Indians vies in this Augustan age the power and learning that the world ever knew. The innocent babe that once was slumbering in the cool shades of a Prussian sky, upon a time soared higher than an eagle ever did, over the craggy shoulders of the Chimbo razo or the Cotopaxi and over a greater part of the imperial throne of the most mighty Maranon and walked to and fro over the great ridge-pole of the Russian empire in the golden pits of Catharinberg and on the snow-capped brows of Orenberg."

SINGALESE GRAMMAR.—A grammar of the Singalese language, called *Sidhat Sangarawa*, has been translated and published at Colombo, in a handsome volume of 533 pages. Its author is a native Singalese, Mr. J. De Alwis, and the volume is likely to do him much credit. It is reviewed in the *Colombo Observer*, and, though the book is far from faultless, yet it is well spoken of, and it is thought it will be of great service to all who are studying the Singalese. It gives us much pleasure thus to notice the work of an educated native among the Singalese. We trust it is the beginning of a series of books by native authors. Who of the educated native young men of Jaffna will give us a good grammar of the Tamil language?

CHINA AND ITS EVANGELIZATION.—The following extracts are taken from a letter written by Rev. S. W. Bonney, a missionary laborer at Whampoa, China, to a brother missionary in Jaffna, and will, we trust, be read with interest. The date of the letter is Oct. 22, 1852. Mr. Bonney says:

I surmise you have more prosperity than is granted us here among the ignorant and perverse Chinese. Their heretofore secluded life among the nations and singularity in language, dress, manners and customs, renders them unpromising subjects for our discipline. You certainly have many circumstances outwardly to favor your labors among the Hindus that we have not. But of late God, by His providences, is working for us. He is opening the way for the spread of his word, removing hindrances, turning the hearts of the heathen to listen to His messengers. So we do not despond on account of the difficulties in the way, or faint because of the burdens to bear. I speak not of myself alone, but of all my missionary brethren here. The oppression of the Chinese officers, the insurrection of the people, the emigration to California, the increase of foreign trade at the five open ports, and above all the increase of Christian missionaries combine to loosen the bonds of idolatry and ignorance, letting in a stream of light emanating from truth itself.

The difficulties in the language are as great as ever. Its indefiniteness, as compared with alphabetic languages, is great. The labor of acquiring it so as to speak, read, and write it, with ease, is ten-fold. Two versions of the Bible are now preparing with different terms for the English words "*God*" and "*Spirit*." This diversity of opinion and action, God, our God Jehovah will surely overrule for the progress of truth, peace and righteousness among this multitudinous and ancient people.

I have a few auditors twice on the Sabbath, and teach in the evening to a mixed audience of boys and middle aged men. My plan is, three evenings in Chinese, and three evenings in English alternately. Teaching them English will promote their temporal welfare, furnish them employment, gain their good will, and awaken them from the apathy and stereotype character of mind so general in China.

There are also 20 villages in the vicinity which I visit in rotation for distribution of tracts, street preaching, visiting the schools, making the acquaintance of the villagers and doing any kind offices that come under the list of "missionary labors." I find more and more favor among the people, more liberty to teach and preach the gospel, more interesting inquiry as to its nature, value and benefits. Our American mission has been increased by the arrival of Rev. Mr. and Mrs. Vrooman of Ohio, and we expect another addition soon of Rev. Mr. and Mrs. Brewster of Andover, who are now on their way in the ship *Siam*.

The communications of "Philo Mathematicus" and "T. B.," though truly "scientific," are, in our opinion, of too little general interest to warrant their insertion in the Star, and moreover they—together with the replies they would naturally draw out—would probably exceed "the extent of our limits." Beside this, the solutions of algebraic and arithmetical problems are very difficult matters to "set up" for a newspaper. Their appropriate place is in a school book. We know that such things were admitted to the columns of the Star by its former editor for some time, but he at last refused them, and, as we believe, for wise reasons. We make these remarks that our young *mathematical* friends may understand our position and govern themselves accordingly.

BURMAH.—Prome was taken on the 9th of October with the loss on the part of the English of only two men and some 6 or 8 wounded. The prospect now is that the war will be a protracted one.

CHINESE IN CALIFORNIA.—"The prospect is," says the American *Journal of Missions*, "that the Chinese will go in as large numbers to California as the Irish came to the Atlantic States. There is this important difference, however, between them,—the Irish come with their families to remain; the Chinese leave their wives and children, if they have any, behind them, and intend to return so soon as they have accumulated a certain amount of wealth. From 8,000 to 10,000 are already in California; and they write back to their friends by all means to join them. Those who have returned are said to have carried back a large amount of wealth. The close contact into which they are brought with the people of this country will do much to break down their prejudices against the 'outside barbarians,' and so prepare the way for the gospel."

Concerning the same subject, we find in the *Edinburgh Witness* of September 1, the following: Multitudes of Chinese continue to arrive at San Francisco, upwards of 4000 having recently landed within a fortnight. They make their way at once to the mines, the hostility of the miners towards them having in a great measure abated.

CHRISTIAN LIBERALITY OF AMERICAN CHURCHMEN. The mantle of Milnor seems to have fallen on his successor and his flock. Cherishing the catholic spirit of the lamented chairman of the Executive Committee of the American Tract Society, they have recently manifested a degree of generosity towards that institution rarely witnessed. Encouraged by the voice and example of their pastor, the *Rev. Dr. Tyng*, members of the congregation of St. George's have made contributions and subscriptions amounting to *three thousand seven hundred and fifty dollars*, for the salaries of twenty-five colporteurs. This is the largest amount contributed to this cause by any single congregation in the land. Corresponding liberality among Christians generally would soon provide for the support of a thousand colporteurs, and give a proportionate impulse to every good enterprise.—*American Messenger.*

STEAMERS AND CHANGES.—In two years, the whole system of ocean steam navigation is likely to be changed through the impulse which has been given to it by the unparalleled emigration to the gold fields of Australia. Down to the present year it was felt that steamers of 1,600 and 1,800 tons could not be employed but at loss, without government patronage. But, there will soon be half a dozen such magnificent vessels crossing the ocean without any such patronage at all. It has been justly remarked that greater changes took place between 1800 and 1850 than in the two preceding centuries. Yet the changes which we may expect in the ten years extending from 1850 to 1860, will be infinitely more startling, and more organic, and more important than those which marked the previous half century.

Friend of India, Oct. 21.

THE SPIDER AND THE FLY.

"Will you walk into my parlor?" said the spider to the fly;
"'Tis the prettiest little parlor that ever you did spy.
The way into my parlor is up a winding stair,
And I have many pretty things to show when you get there."
"Oh, no, no!" said the little fly, "to ask me is in vain:
For who goes up your winding stairs never comes down again."

"I am sure you must be weary with soaring up so high:
Will you rest upon my pretty bed?" said the spider to the fly,
"My bed has silken curtains, the sheets are fine and thin;
And if you please to rest awhile I'll snugly tuck you in."
"Oh, no, no!" said the little fly; "I've often heard it said
They never wake again who go to rest upon your bed."

"I'm sure you must be hungry," said the spider to the fly:
"Will you look into my pantry?—My pantry is close by.
There are dishes without number, and delicacies nice;
And if you please to look within, perhaps you'll take a slice."
"Oh, no, no!" said the little fly: "indeed that cannot be;
I've heard what's in your pantry, and I do not want to see."

"Sweet creature!" said the spider; "you are witty, and you're wise;
How handsome are your gauzy wings! how brilliant are your eyes!
You do not know how fine your shape, how slender and how fair;
How beautiful your shining wings with colors bright and rare!
I've got a looking-glass within upon a little shelf;
And if you please to take a look, you may behold yourself!"

Alas, alas! how very soon this silly little fly,
Pleased with these flatt'ring words, forgot the danger that was nigh,
Thinking only of her gauzy wings and of her brilliant eye!
And slowly she came nearer now, and nearer, till at last
The spider darted on his prey, and fiercely held her fast,
He dragg'd her up his winding stair, and to his dismal den,
And true it was poor little fly never came down again.

And so, my little children, who may this story read,
To idle, silly, flattering words, learn never to give heed,
Against all evil counsellers close heart and ear and eye;
And take a lesson from this tale of the spider and the fly.

CURIOSITIES OF GREAT MEN.

Among the curious facts which we find in perusing the biographies of great men are the circumstances connected with the composition of the works which have made them immortal.

For instance: Bossuet composed his grand sermons on his knees; Bulwer wrote his first novels in full dress, scented; Milton, before commencing his great work, invoked the influences of the Holy Spirit, and prayed that his lips might be touched with a live coal from off the altar; Chrysostom meditated and studied while completing a painting of St. Paul; Bacon knelt down before composing his great work, and prayed for light from heaven. Pope never could compose well without first declaiming for some time at the top of his voice, and thus rousing his nervous system to its fullest activity.

Luther, when studying, always had his dog lying at his feet; a dog he had brought from Wartburg, and of which he was very fond. An ivory crucifix stood upon the table before him, and the walls of his study were stuck round with caricatures of the Pope. He worked at his desk for days together without going out; but when fatigued, and the ideas began to stagnate in his brain, he would take his flute or his guitar with him into the porch, and there execute some musical fantasy, (for he was a skilful musician,) when the ideas would flow upon him as fresh as flowers after summer's rain. Music was his invariable solace at such times. Indeed, Luther did not hesitate to say that, after theology, music was the first of arts. "Music," said he, "is the art of the prophets; it is the only other art which, like theology, can calm the agitation of the soul, and put the devil to flight." Next to music, if not before it, Luther loved children and flowers. That great, gnarled man had a heart as tender as a woman's.

Calvin studied in his bed. Every morning, at five or six o'clock, he had books, manuscripts, and papers carried to him there, and he worked on for hours together. If he had occasion to go out, on his return he undressed and went to bed again to continue his studies. In his later years, he dictated his writings to secretaries. He rarely corrected anything. The sentences issued complete from his mouth. If he felt his facility of composition leaving him, he forthwith quitted his bed, gave up writing and composing, and went about his outdoor duties for days, weeks, and months together. But as soon as he felt the inspiration fall upon him again, he went back to his bed, and his secretary set to work forthwith.

Eliza Cook's Journal.

INVETERATE HABITS.—There is nothing more familiar to our daily observation than the power and inveteracy of habits, insomuch that any decided propensity is strengthened by every new act of indulgence, and virtuous principle is more firmly established than before by every new act of obedience to its dictates. The law which connects our actions of boyhood or of youth with the character of manhood, is the identical law which connects our actions in time with our character in eternity. The way in which the moral discipline of youth prepares for the honors and enjoyments of a virtuous manhood, is the way in which the moral and spiritual discipline of the whole life prepares for a virtuous and happy immortality; and on the other hand, the succession of cause and effect from a profligate youth and dishonest manhood to a disgraced and worthless old age, is just the succession also of cause and effect between the misdeeds and depravities of our history on earth, and our endurance of worthlessness and wretchedness for ever.

THE LAST WONDER.—The *Friend of India* speaking of the project of making the voyage to England and back in a *fortnight* says: "Let us not pronounce it visionary, when the *Quarterly Review* in 1825, declared the absolute impossibility of attaining greater speed by any railway carriage than fifteen miles an hour. Fifteen years ago, the largest steamer on the ocean was only of 600 tons, and any larger size was considered dangerous; now we have vessels of more than seven times that tonnage. There seems to be absolutely nothing impossible in this age of miracles."

The Earl of Derby, now the Prime minister of England, was formerly known as Lord Stanley, and is a religious man, having published, after he had acquired distinction in political life, a little work for the young, founded on the parables of our Lord, and called "conversations between a mother and child." A writer of religious reading for the young, therefore, is seen taking rank among the first statesmen of the mightiest government in the world.—*American Messenger.*

THE GREAT TELESCOPE.—Sir William Herschell's famous telescope enabled him to penetrate space 95 times farther than the natural eye, but Lord Ross' can penetrate 500 times further than the naked eye, and is capable of discovering objects so distant as to require 60,000 years for their light to reach the earth.

RICHES.—The greatest pleasure of life is love; the greatest treasure, contentment; the greatest possession, health; the greatest ease is sleep; and the best medicine a true friend

☞ We have received the following communication from a responsible source, and give it insertion in the Star merely as an interesting item of news, without entering at all into the merits of the controversy.

To the Editor of the Morning Star.

SIR :—If the following article be considered worthy of an insertion in your valuable paper, it is recommended to your attention and disposal. Yours truly, A. B.

BASENESS OF CASTE, SPIRIT OF LIBERTY AND INFLUENCE OF A CHRISTIAN GOVERNMENT.—The following may be regarded as affording some elucidation of the headings given above. It is known perhaps to the Europeans or Americans who have had any thing to do with the Hindus, that the system of oriental caste exists in the slavery and servility of the lower orders to those of the higher; hence it becomes an odium and an offence to the principles of religion as taught by the lowly Jesus. A man is considered to be of good caste, if on the occasion of marriage or funeral ceremonies the country servants, blacksmiths, carpenters, washermen, and barbers will attend and eat in their houses; but where these servants refuse to eat, the parties making the ceremony are considered low. Under this system, the people of high caste, either by inducements or threats, keep these servants under their control and get them to eat at their houses on such important occasions. A class of blacksmiths at Neervaley in the parish of Copay, who were very industrious in their occupations, gradually ceased to be dependent upon the vallalies for their support, and, actuated by a spirit of liberty, under the influence of the present christian government, refused to comply with the rules of caste and declined to eat on ceremonial occasions at the houses of the vallalies of their village. This circumstance irritated the feelings of the whole community against them, and has led them of late to take very serious steps in opposition. The most influential part of the community, including the headmen, having conspired together, did the following things: 1. They prevented the washermen from serving the blacksmiths, by which their dirty clothes put away in a heap, have rotted and became worthless. 2. They prevented the barbers from shaving the blacksmiths. 3. They prevented the nalavas from plucking their palmirah fruits for making penattoo for future use, and from cutting olas for thatching their houses. From the want of the olas, the mud walls, during the rainy weather, were washed down. 4. They drove cattle into their gardens to eat up and destroy all the brinjals, yams, &c., cultivated by the blacksmiths. 5. They instigated others to lay hands upon and destroy their other produce when the males had gone to Jaffna to make complaints, and when the females came up with cries, they were assaulted and their ornaments plucked away. 6. They collected people at night, and threw stones at the blacksmiths' houses. 7. They prevented their customers who go to the blacksmiths, and particularly those who buy tobacco from them, as they yearly raise a large quantity for trade, of which there is now a large lot not disposed of but heaped in a house, which they were prevented from thatching, and of course it is liable to be destroyed by rain at this season. 8. They destroyed also the fences of their houses and gardens so as to bring the whole to ruin. The poor blacksmiths, first of all, went to the maniagar of Irrovalie, who paid little or no attention; they went to the Police Court next with several complaints, one of which after many postponements for two months, was decided in their favor. In the end, not being able to bear their afflictions the blacksmiths were obliged to desert their houses and lands, worth upwards of 4,000 rix dollars; they have at present put up at Siviateroe about 25 souls, and have applied to the Government Agent and the Police Magistrate to cause their lands to be sold and the proceeds given them to help their emigration to the continent. From these facts will appear most clearly the baseness of caste in the vallalies, the spirit of liberty in the blacksmiths and the influence of a christian government discouraging the former and encouraging the latter.

Jaffna, Oct. 20th, 1852.

EMIGRATION TO AUSTRALIA.—The effect of the vast emigration to Australia, taken in connection with the discovery of the gold mines may be learned, in part, from the following statement relative to the increase of revenue in Victoria. For the first quarter of 1851, it was £49,118; whereas, for the same period in 1852, it was £232,099; being nearly five times the amount, or, more correctly, 372.7 *per cent* higher. The colonists, however, are beginning to complain that they are more despotically treated, or rather plundered, by the lords of the treasury, than was ever attempted to be done in the United States, while colonies, by the infamous stamp act. The government, they say, are taking from them at the rate of £265,000 *per annum*, and leaving only £540,000 to be managed by the colony itself. Multitudes are still thronging to the gold mines, of whom numbers find fortunes and still more a grave. Hitherto a creditable degree of good order has, on the whole, been displayed by the miners. It is now reported, however, that numerous emigrants are on their way to join them, not only from New York, but even from California, which has lately obtained such an unhappy notoriety for robbery, murder, Sabbath-breaking and all ungodliness. We trust that means may be adopted to repress all such grosser manifestations in Australia.—*Madras Christian Instructor, of November.*

CONTENT.—If thy coarse robe trouble thee, remember the swaddling clothes of Jesus; if thy bed be uneasy, yet it is not worse than his manger, and it is no sadness to have a thin table, if thou callest to mind that the King of heaven and earth was fed with a little breast milk; and yet, besides this, he suffered all the sorrows which you deserved. We therefore have reason to sit down upon our own hearths, and warm ourselves at our own fires, and feed upon content at home, for it were a strange period to expect to be more gently treated by Divine Providence, than the best and wisest men, than apostles and saints, nay the Son of the eternal God, the heir of both worlds.

DO SOMETHING.—I have often observed that a warm blundering man does more for the world, than a frigid wise man. A man who gets into the habit of inquiring about the proprieties, and expediencies, and occasions, often spends his life without doing anything to purpose. The state of the world is such, and so much depends on action, that every thing seems to say loudy to every man, "Do something," "do it!" "do it!" and see that you do it *well*.

OVERLAND INTELLIGENCE.

We have English dates to Oct. 8th. The news is of little interest. The appointment of Lord Hardinge is confirmed by a general order; he is not however Commander-in-Chief, because he has not obtained the rank of General but Commanding Officer in Chief.—The body of the Duke of Wellington still lies at Walmer Castle under a guard of honor of the Rifle Brigade.

FRANCE.—The French President, Louis Napoleon, has been visiting, with much pomp and show, the south of France. While at Marseilles an infernal machine was discovered, which had been prepared expressly for his destruction. It was capable of killing 800 persons. The President is said to look haggard and care-worn, and well he may. However, it is expected he will be proclaimed emperor in December, and we suppose on Thursday the *2nd*, that being the anniversary of his *coup d'e-tat* last year, and also the anniversary of the crowning of the emperor Napoleon in 1804, and of the battle of Austerlitz in 1805.

UNITED STATES.—The annexation of Cuba and Yucatan, it is said, is beginning to agitate the Union through its length and breadth. It is the topic of universal conversation, and the movement of the "Lone Star" is becoming more formidable than was anticipated. There are not wanting people to lament the fate of Lopez, and the resolution to avenge his death is hourly expressed. The revenge may take the shape of a new expedition.

DOING GOOD.—In a season of great reverses, and real suffering in the mercantile and manufacturing world there is occasion for the luxury of doing good. The poorest man may lessen his neighbor's load. He who has no gold may give what gold cannot purchase. If religion does not make men who profess it, more ready to make others happy, it is a pretence.

'Tis a little thing,
To give a cup of water; yet its draught
Of cool refreshment, drained by fevered lips,
May give a shock of pleasure to the frame
More exquisite than when nectarian juice
Renews the life of joy in happiest hours.
It is a little thing to speak a phrase
Of common comfort, which by daily use
Has almost lost its sense; yet on the ear
Of him who thought to die unmourned, 'twill fall
Like choicest music.

Help others and you relieve yourself. Go out and drive away the cloud from that distressed friend's brow, and you will return with a lighter heart.

SUPERSTITION IN BENGAL.—There is in Calcutta a native gentleman holding a high official station. He is held in high repute by all Europeans who come into contact with him. He is one of the most intelligent of the native community, and has long ceased to perform puja, or to make offerings to the brahmins. We know not whether he has ever been formally cursed, but the brahmanical body generally have conspired to persecute him; and so well have they succeeded, that there is scarcely a native in Calcutta who does not regard him as a very impersonation of all the vices. Even the most worldly-wise and acute and irreligious merchants in the bazar will be in despair as to their luck through the day if they should be so unfortunate as to hear his name pronounced in the morning; and in point of fact, his name is never pronounced by the natives, who have adopted a corruption of it, in order that when they have occasion to speak of him, they may do so without bringing upon themselves, and those whom they address, the evils that they firmly believe would follow the exit of the ominous sounds from the lips, and their entrance into the ears.—*Calcutta Review.*

GOT.—A late writer says the use of the word *got*, when not absolutely needed, is a vulgarism, which ought to be strictly avoided, and he illustrates the folly of frequently using it, by the following paragraphs:

I got up early, and got myself dressed as quickly as I could; I then got my breakfast in all haste, and got into an omnibus, that I might get to my friend's house before he got away to business. I soon got him into a yielding humor, and got his consent to the plan, provided I could get that of the other parties, which, indeed, I had got already.

I rose early, and, after dressing as speedily as possible, I breakfasted and proceeded by the omnibus in time to see my friend. I induced him to listen to the particulars, and obtained his assent to the measure proposed, on condition that I succeeded with the other parties, which, indeed, I had already.

THE LONDON TIMES.—The circulation of this great journal exceeds, by nearly 5 millions of copies, the aggregate circulation of *all* the other London newspapers. Their circulation in 1850 was nearly 7,500,000, while that of the Times was 11,900,000. Its circulation in 1851 was over 40,000 a day. Most of the London Morning newspapers are published at a loss, while the profits of the Times exceed $ 500,000 per annum. The number of newspapers and magazines published in London is not greater now than it was 20 years ago. During that time more than 300 have been started, but could not be sustained.—*American Messenger.*

THE TORN TRACT.—A devoted servant of Christ in Philadelphia states, that a young man strolling down to the wharf on the Sabbath received the tract, "warning to Sabbath breakers." He was so offended with its title that he immediately tore it up. Soon the thought occurred to him, "I am the Sabbath-breaker;" and he was brought under deep conviction of sin. The remainder of that Sabbath was devoted to the concerns of his soul; he was brought to trust in Christ, and to profess faith in him. He is now active in the Sabbath-school, and lives a life of prayer.—*American Messenger.*

RIBBONISM.—There are in Ireland ribbon lodges, composed exclusively of Roman Catholics all bound by solemn oath to yield unlimited obedience to the authorities of the institution, and maintain the utmost secrecy, pledging themselves *"to wade knee deep in Protestant blood, and to spare none of the heretic race, from the cradle to the crutch."* Their ven geance is directed against Protestants, and the owners and agents of estates.

EXCUSES.—Dr. Franklin is said to have had a servant who was never in the wrong. At length the doctor's patience was exhausted, and he said, "My friend, you and I must part. I never knew a man who was good at making excuses, good at any thing else."

AN INCIDENT.—A passenger who was on board the ill fated steamer Henry Clay, relates the following incident connected with that sad disaster:

"He had been on the bow of the vessel, and was one of the first to escape. Upon reaching the shore, he counted twenty-three persons who sunk to rise no more. He sickened at the sight, and was just turning to leave the spot, when he saw a little boy only seven years of age emerge from the smoke and flame on the after part of the promenade deck, kneel down and clasp his hands, as if in prayer. He remained in this attitude but a moment, and then leaped into the water. Our informant watched the little fellow as he went under the water, expecting not to see him again. Presently the young hero rose to the surface, brushed aside his auburn ringlets, and struck out manfully for the shore, which he reached in a short time. Upon landing, he sat down upon the bank, exclaiming—'oh these poor people! I wish I could save them!' and burst into a flood of tears, at the awful scene of suffering and death before him. What a noble heart was in that boy, who so young, could not only ask deliverance from danger of his heavenly Father, but feel for the sufferings of others. Does it not also speak volumes in the praise of the mother of the boy?"

பிரசித்தம்.

இத்தைக்கொண்டு அறிவிக்கிறதென்னவெனில் பெரியகடைக்குக் கிட்டஇருக்கிற என்னுடையகிட்டங்கியிலும் மெத்தைவீட்டிலும் அடுக்கிவைக்கப்பட்டிருச்கிற புகையிலைகள் இன்னாருடையதென்று தெரியவராதபடியினால் அந்தப் புகையிலைகளை இதனடுத்துவரும் மார்கழிமாதம் பத்தாந்திகதி பிரசித்தமாய் வெந்தீசு கூறி அதிகவிலைகேட்கிறவர்களுக்கு விற்று வாடைப்பணம் அறவிடப்படும். அந்தப்புகையிலைகள் தங்களுடையதென்றுஆராகுதல் மேற்சொல்லப்பட்ட திகதிக்குமுன்னேவந்து அத்தாட்சிகாட்டி வாடைப்பணமுங்கொடுத்துத் தீர்க்கச்சம்பவித்தால் அவர்கள்தானே அந்தச் சரக்குகளுக்கு உரித்தாளியாவார்கள்.

ஆ. முத்துவேலுச்செட்டியார்.

வண்ணார்பண்ணை, கார்த். ௴. ய௨. அமுஉ.

NOTICE

IS hereby given that the old tobacco which remains unclaimed in my banksall near the grand bazaar and at Mettayvedoo, will be sold by public auction on the 10th of December, 1852, to the highest bidder, on account of the rent due. If any one has a claim upon it, he may pay the rent which is due, and remove the said tobacco before the aforesaid day, shewing the authority for the same.

A. MOTTOEVELOE CHETTY,

Jaffna, Nov. 10, 1852. 1p Merchant.

COLONIAL LIFE ASSURANCE COMPANY.

RATES OF ASSURANCE FOR CEYLON. *Rates for an Assurance of £100, with and without Profits.*

Civil Risks. / **Military* and Naval Risks.**

Age.	Civil: Annual premium without profits £	s.	d.	Civil: Annual premium with profits £	s.	d.	Age.	Military: Annual premium without profits £	s.	d.	Military: Annual premium with profits £	s.	d.
18	3	9	1	3	19	0	18	3	16	6	4	6	11
19	3	10	4	3	19	11	19	3	17	8	4	7	11
20	3	11	8	4	0	11	20	3	18	2	4	9	6
21	3	12	2	4	2	0	21	3	19	5	4	10	[illegible]
22	3	13	2	4	3	2	22	4	0	6	4	11	[illegible]
23	3	14	3	4	4	6	23	4	1	8	4	12	11
24	3	15	5	4	5	8	24	4	2	11	4	14	[illegible]
25	3	16	7	4	7	0	25	4	4	2	4	15	[illegible]
26	3	17	10	4	8	5	26	4	5	7	4	17	[illegible]
27	3	19	1	4	9	11	27	4	7	0	4	18	10
28	4	0	6	4	11	5	28	4	8	6	5	0	7
29	4	1	10	4	13	0	29	4	10	0	5	2	4
30	4	3	4	4	14	9	30	4	11	8	5	4	[illegible]
31	4	4	11	4	16	6	31	4	13	5	5	6	1
32	4	6	6	4	18	3	32	4	15	1	5	8	1
33	4	8	1	5	0	1	33	4	16	11	5	10	1
34	4	9	10	5	2	1	34	4	18	10	5	12	7
35	4	11	7	5	4	1	35	5	0	8	5	13	3
36	4	13	6	5	6	3	36	5	1	11	5	15	5
37	4	15	5	5	8	5	37	5	3	5	5	17	[illegible]
38	4	17	5	5	10	9	38	5	5	5	5	19	1
39	4	19	7	5	13	1	39	5	7	7	6	2	1
40	5	1	9	5	15	7	40	5	9	9	6	4	1
41	5	4	1	5	18	3	41	5	11	7	6	6	3
42	5	6	6	6	1	0	42	5	13	6	6	9	0
43	5	9	0	6	3	11	43	5	16	0	6	11	11
44	5	11	8	6	6	11	44	5	18	9	6	14	11
45	5	14	5	6	10	0	45	6	1	5	6	17	8
46	5	17	3	6	13	3	46	6	3	9	7	0	8
47	6	0	4	6	16	10	47	6	6	4	7	3	10
48	6	3	7	7	0	6	48	6	9	7	7	7	8
49	6	7	1	7	4	4	49	6	13	1	7	11	1
50	6	10	8	7	8	8	50	6	16	8	7	15	9
51	6	14	7	7	12	11	51	7	0	1	7	18	11
52	6	18	8	7	17	7	52	7	3	8	8	3	7
53	7	3	0	8	2	8	53	7	8	0	8	8	8
54	7	7	8	8	7	10	54	7	12	8	8	13	10
55	7	12	7	8	13	4	55	7	17	7	8	18	10
56	7	17	9	8	19	3	56	8	2	9	9	4	3
57	8	3	3	9	5	8	57	8	7	9	9	10	6
58	8	9	1	9	12	1	58	8	13	1	9	17	1
59	8	15	3	9	19	2	59	8	19	3	10	4	[illegible]
60	9	1	10	10	6	8	60	9	5	10	10	11	8

LOCAL DIRECTORS.

HENRY RITCHIE, Esq., Merchant; THOMAS DAWSON, Esq., Ordnance; GEORGE ALSTON, Esq., Merchant; RICHARD F. MORGAN, Esq., Advocate; BINNY SCOTT, Esq., Merchant; JAMES & GEORGE SMITH & Co.

AGENTS FOR CEYLON.

For KANDY, FRECKLETON KEIR & Co.
For GALLE, J. J. VANDERSPAR & Co.
For JAFFNA, E. S. WHITEHOUSE, Esq.

* Military men holding appointments of a civil character, not requiring military service, are charged the rate applicable to civilians.

Jaffna, August 26, 1852. 1y1tam16

Printed and published at the American Mission Press Manepy, Jaffna, by THOMAS S. BURNELL.